W. Somerset Maugham

BAREVNÝ ZÁVOJ

PROSTOR

Edice Pozdní sběr přináší v nových, nebo revidovaných překladech díla cizojazyčných autorů, se kterými se český čtenář mohl setkat v průběhu dvacátého století. Díla, dnes možná pozapomenutá anebo zapadlá, která však na vinici času dozrála a prokázala svou trvalou hodnotu.

Svazek 3

W. Somerset Maugham

Barevný závoj

PROSTOR

W. Somerset Maugham

BAREVNÝ ZÁVOJ

PROSTOR | PRAHA | 2017

Originally published under the title
The Painted Veil

Copyright © by The Royal Literary Fund

Czech edition © PROSTOR, 2017
Translation © Pavel Pokorný, 2017

ISBN 9788072603558

... barevný závoj, který ti, kdo žijí, zvou životem.

Percy Bysshe Shelley

Předmluva

Tento příběh byl inspirován následujícími řádky z Dantova *Pekla*:

„Deh, quando tu sarai tornato al mondo,
e riposato de la lunga via,“
seguitò ’l terzo spirito al secondo,
„ricorditi di me, che son la Pia;
Siena mi fé, disfecemi Maremma:
salsi colui che ’nnanellata pria
disposando m’avea con la sua gemma.“

„Ó, prosím tě, až na svět přijdeš znova
a odpočineš po své dlouhé pouti,“
po druhém třetí duch se ujal slova,
„rač na mne, že jsem Pia, vzpomenouti.
Siena vznik, Maremma smrt mi dala,
jak ví, jenž prsten dal mi natáhnouti,
*než já co klenot, ženou se mu stala.“**

* Překlad O. F. Babler. Pozn. red.

Byl jsem studentem v nemocnici svatého Tomáše a velikonoční prázdniny pro mne znamenaly šest týdnů volna stráveného podle vlastních představ. S oblečením sbaleným v kožené tašce a dvaceti librami v kapse jsem se vydal na cestu. Bylo mi dvacet. Jel jsem do Janova, do Pisy a pak do Florencie. Pronajal jsem si pokoj na via Laura s vyhlídkou na nádhernou kupoli katedrály. Byt patřil vdově, která bydlela s dcerou, a po dlouhém vyjednávání jsem usmlouval ubytování a stravu na čtyři liry za den. Obávám se, že to pro ni nebyl zrovna výhodný obchod, protože jsem měl ohromnou chuť k jídlu a nedělalo mi žádné obtíže spořádat celý kopec makaronů. Měla v toskánských kopcích vinici a vzpomínám si, že její chianti bylo to nejlepší, co jsem v Itálii kdy pil. Její dcera Ersilie mě denně učila italsky. Tehdy mi připadala dospělá, ale myslím, že jí mohlo být nanejvýš šestadvacet. Neměla jednoduchý osud. Poté, co její snoubenec, důstojník, zemřel v Habeši, se zasvětila panenství. Čekali od ní, že po matčině smrti (její matka byla kyprá, šedovlasá, žoviální dáma, která nemínila zemřít ani o den dříve, než ji Bůh povolá) vstoupí do kláštera. Hleděla ale této budoucnosti vstříc s veselou myslí. Ráda se od srdce zasmála. Nad obědem a večeří jsme rádi žertovali, ale výuku italštiny brala vážně, a když jsem řekl nějakou hloupost nebo nedával pozor, klepla mne přes prsty černým pravítkem. Snad by mi i vadilo, že se mnou jedná jako

s dítětem, ale připomínalo mi to staromódní učitele, o kterých jsem čítal v knížkách, a tak mi to bylo spíše k smíchu.

Své dny jsem nemarnil. Každé ráno jsem začínal tím, že jsem přeložil několik stran některé z Ibsenových her, abych si vypracoval techniku a lehkost pro psaní dialogů, a pak jsem s Ruskinovou knihou v ruce zkoumal památky Florencie. Přesně podle instrukcí jsem obdivoval Giottovu zvonici katedrály a Ghibertiho bronzové dveře baptisteria, byl jsem patřičně nadšený nad Botticellim v galerii Uffizi a vrtěl jsem mladicky nerozvážnou hlavou nad vším, co Ruskin neschválil. Po obědě jsem měl hodinu italštiny a pak jsem opět vyrážel do města, abych navštívil kostely nebo se zasněně potuloval podél řeky Arno. Po večeři jsem vyrážel za dobrodružstvím, ale byl jsem natolik nevinný nebo přinejmenším plachý, že jsem se vracíval vždy stejně počestný, jako jsem byl při odchodu. *Signora* mi sice dala klíč, ale pokaždé si s úlevou oddychla, když mě slyšela přicházet a zamykat za sebou, protože se stále obávala, že na to snad zapomenu. Pak jsem se vracel ke studiu historie guelfů a ghibellinů. S hořkostí jsem si uvědomoval, že spisovatelé romantické éry se takto nechovali, ale na druhou stranu jsem si říkal, že by žádný z nich asi nedokázal strávit šest týdnů v Itálii s dvaceti librami, a svůj střízlivý a pracovitý život jsem si velmi užíval.

Peklo jsem už měl přečtené (sice s pomocí přeložené verze, ale slovíčka, která jsem neznal, jsem si svědomitě vyhledával ve slovníku), a tak jsme se s Ersilií pustili do *Očistce*. Když jsme dospěli k pasáži, kterou jsem citoval výše, vysvětlila mi, že Pia byla urozená dáma ze Sieny, kterou její manžel podezíral z nevěry. Ze strachu před její rodinou se neodvažoval ji zabít, ale odvezl ji na svůj hrad do Maremmy a doufal, že ji připraví o život tamní nezdravé výpary. Nemohl se ale dočkat, až konečně umře, takže ji nakonec vyhodil z okna. Nevím, odkud Ersilie tohle všechno měla, poznámky v mém vydání Danteho takhle podrobné nebyly, nicméně ten příběh z nějakého důvodu zaujal mou představivost. Uchovával jsem jej v mysli a po mnoho let jsem se k němu čas od času na pár dnů vracel. Opakoval jsem si verš: *Siena mi fé, disfecemi Maremma*. Ale byl to jen jeden z mnoha námětů, které zaměstnávaly mou fantazii, a na dlouhá období jsem na něj opět zapomínal. Samozřejmě jsem o něm uvažoval jako o moderním příběhu a dlouho mne nenapadalo soudobé prostředí, ve kterém by se takové události mohly věrohodně odehrát. Našel jsem jej teprve při své dlouhé návštěvě Číny.

Myslím, že je to můj jediný román, u kterého jsem začal od příběhu, nikoliv od postavy. Není snadné vysvětlit vztah mezi postavou a zápletkou. O postavě se dost dobře nedá uvažovat jen tak v prázdnu; pokud o ní uvažujete, je to v rámci nějaké situace,

nějakého jednání, takže postava a přinejmenším její hlavní skutky se jeví být výsledkem simultánního procesu představivosti. Ale v tomto případě jsem volil postavy knihy tak, aby odpovídaly ději, který jsem postupně rozvíjel. Vycházely z osob, které dobře znám, ale které nic podobného tomuto příběhu neprožily.

Dostal jsem se s touto knihou do jistých nesnází, které se autorům občas přihodí. Pro hlavní dvojici postav jsem původně zvolil příjmení Laneovi, které je zcela běžné, ale pak se ukázalo, že v Hongkongu žijí lidé toho jména. Podali stížnost, majitelé časopisu, ve kterém román vycházel na pokračování, se s nimi vyrovnali vyplacením dvou set padesáti liber, a já jsem jméno změnil na Faneovy. Pak začal hrozit žalobou zástupce koloniálního sekretáře, který se cítil být pošpiněn. Překvapilo mne to, neboť v Anglii lze použít v divadelní hře či v románu postavu ministerského předsedy, arcibiskupa canterburského či lorda kancléře a představitelé těchto vysokých postů nehnou ani brvou. Připadalo mi zvláštní, že někdo, kdo dočasně zastává tak bezvýznamný úřad, se může cítit dotčen, ale abych si ušetřil potíže, změnil jsem Hongkong na imaginární kolonii Čing-jen.* Když k tomuto incidentu došlo, kniha již byla vytištěna, takže ji stáhli. Několik vychytralých recenzentů ale s tou či onou výmluvou

* Čing-jen byl později změněn na Hongkong.

svůj výtisk nevrátilo. Ty knihy dnes mají sběratelskou hodnotu, myslím, že se jich zachovalo asi šedesát, a bibliofilové za ně platí značné částky.

1

Poděšeně vykřikla.

„Co se děje?“ zeptal se.

I když bylo v místnosti za zavřenými okenicemi šero, viděl na její tváři náhlý výraz zmatené hrůzy.

„Někdo zkusil otevřít dveře.“

„No, to mohla být služka nebo nějaký sluha.“

„Ti sem touhle dobou nikdy nechodí. Každý ví, že si odpoledne chodívám lehnout.“

„Kdo jiný by to mohl být?“

„Walter,“ šeptla roztřesenými rty.

Ukázala na jeho boty. Chtěl se obout, ale její strach přešel i na něj, znervózněl a byl nemotorný. Navíc mu boty byly poněkud těsné. S netrpělivým povzdechem mu podala lžíci na boty. Pak vklouzla do kimona a bosá přešla k toaletnímu stolku. Měla rozcuchané vlasy, ale než si obul druhou botu, stačila se učesat. Podala mu kabát.

„Jak se mám dostat ven?“

„Raději chvilku počkej. Podívám se, jestli je všechno v pořádku.“

„Přece to nemohl být Walter. Před pátou nikdy nevyjde z laboratoře.“

„A kdo tedy?“

Rozmlouvali šeptem. Žena se chvěla. Muž si uvědomoval, jak snadno ztratila v nečekané situaci hlavu, a náhle k ní pocítil hněv. Jestli to nebylo bezpečné, proč u čerta říkala, že se nic nemůže stát? Vtom zatajila dech a položila mu ruku na rameno. Sledoval směr jejího pohledu. Stáli před okny vedoucími na verandu. Okenice byly zavřené na zástrčky. Viděli, jak se porcelánová klička pomalu otáčí. Přitom neslyšeli, že by někdo přes verandu přišel. Bylo strašné sledovat ten tichý pohyb. Uběhla minuta bez jakéhokoliv zvuku. Pak spatřili, že se stejně kradmo, nehlučně a strašidelně otáčí i bílá porcelánová klička druhého okna. Bylo to tak děsivé, že Kitty téměř selhaly nervy a otevřela ústa, aby vykřikla. Muž si toho ale včas všiml a chvatně jí ústa přikryl dlaní, takže její sten zanikl pod jeho rukou.

Bylo ticho. Opírala se o něj a třásla se jí kolena, takže se obával, aby neomdlela. Zamračený, se zaťatou čelistí ji odvedl k lůžku a posadil ji. Byla bílá jako prostěradlo, i jeho opálené tváře zbledly. Stál u ní a nespouštěl oči z porcelánové kličky. Nemluvili. Pak si povšiml, že žena pláče.

„Kristepane, nech toho,“ zašeptal rozzlobeně. „Jestli jsme v maléru, tak jsme prostě v maléru. Budeme to muset přestát.“

Potřebovala kapesník. Věděl, co hledá, a podal jí kabelku.

„Kde máš klobouk?“

„Nechal jsem ho dole.“

„Proboha!“

„Podívej se, musíš se sebrat. Vsadil bych se, že to nebyl Walter. Co by tu v tuhle dobu dělal? Přes den přece nikdy domů nechodí, že ne?“

„Nikdy.“

„Vsadím se, o co chceš, že to byla služka.“

Odpověděla mu náznakem úsměvu. Jeho sytý, něžný hlas jí vracel rozvahu. Uchopila jeho dlaň a oddaně ji sevřela. Dopřál jí chvilku, aby se sebrala.

„Poslyš, nemůžeme tu takhle zůstat věčně,“ řekl pak. „Myslíš, že zvládneš vyjít na verandu a porozhlédnout se kolem?“

„Bojím se, že se neudržím na nohou.“

„Nemáš tu někde trochu brandy?“

Zavrtěla hlavou. Na okamžik pokrčil obočí. Začínal už být netrpělivý a nebyl si jist, co dělat. Náhle mu pevněji sevřela dlaň.

„A co když tam čeká?“

Přinutil své rty k úsměvu a naladil hlas do laskavého a vemlouvavého tónu, jehož efektu si byl zcela vědom.

„To není pravděpodobné. Seber se trochu, Kitty. Jistě to nebyl tvůj manžel. Kdyby sem přišel, uviděl v předsíni cizí klobouk, vyšel nahoru a zjistil, že je u tebe zamčeno, přece by rozhodně nezůstal potichu. Musel to být někdo ze služebnictva. Takhle bere za kliku jedině Číňan.“

Byla už klidnější.

„I jestli to byla služka, stejně je to nepříjemnost.“

„Služka se dá podplatit, a když to bude zapotřebí, naženu jí strach. Být vládní úředník nepřináší žádné velké výhody, ale občas to přece jen může být k něčemu užitečné.“

Jistě má pravdu, řekla si. Vstala, otočila se k němu a rozevřela náruč. Sevřel ji v objetí a políbil na rty. Byla to pro ni taková rozkoš, až to bolelo. Zbožňovala ho. Když uvolnil sevření, přistoupila k oknu. Odsunula zástrčku, maličko pootevřela okenici a vyhlédla ven. Nikde nikdo. Vyklouzla na verandu, nahlédla do manželovy pracovny a do svého obývacího pokoje. Prázdno. Vrátila se do ložnice a pokynula muži rukou.

„Nikde nikdo.“

„Třeba to všechno byl jen optický klam.“

„Nedělej si legraci. Byla jsem k smrti vyděšená. Běž do mého obývacího pokoje a počkej tam. Natáhnu si punčochy a obuji se.“

2

Udělal, jak mu řekla, a do pěti minut byla u něj. Kouřil cigaretu.

„Poslyš, neměla bys pro mě trochu brandy se sodou?“

„Jistě. Zazvoním na sluhu.“

„A když se na tebe dívám, taky by ti neuškodila sklenička.“

Mlčky čekali. Když přišel sluha, Kitty ho požádala o pití.

„Zavolej do laboratoře a zeptej se, jestli je tam Walter,“ navrhla pak muži. „Tvůj hlas neznají.“

Zvedl sluchátko a požádal o spojení. Zeptal se, jestli je přítomen doktor Fane, a pak zavěsil.

„Není tam od oběda,“ řekl jí. „Zeptej se sluhy, jestli se tu neukázal.“

„Nemám k tomu odvahu. Jestli tu byl a já o tom nevím, bude to vypadat divně.“

Sluha přinesl láhev a sklenice a Townsend si nalil. Když nabídl sklenici Kitty, zavrtěla hlavou.

„Co si počneme, jestli to byl Walter?“ zeptala se.

„Třeba mu na tom nesejde.“

„Walterovi?“

V jejím hlase zněla nevěřícnost.

„Vždycky mi připadal hrozně plachý. Však to znáš, někteří muži nesnášejí scény. A má jistě dost rozumu, aby si uvědomil, že nic nezíská, jestli ztropí skandál. Ani trochu nevěřím, že by to mohl být Walter, ale i kdyby, řekl bych, že nic neudělá. Podle mne to bude ignorovat.“

Chvilku nad tím uvažovala.

„Má mě moc rád.“

„No, to je jen dobře. Ty už si s ním poradíš.“

Věnoval jí svůj okouzlující úsměv, kterému nikdy nedokázala odolat. Byl to pomalý úsměv, začínal nejprve v jasně modrých očích a postupně přecházel na půvabné rty. Měl drobné a pravidelné bílé zuby. Ten úsměv byl velmi svůdný a žena cítila, jak jí srdce taje v těle.

„Vlastně mi na tom ani moc nesejde,“ prohlásila s náhlou veselostí. „Stálo to za to.“

„Byla to moje vina.“

„Proč jsi vůbec přišel? Hrozně jsi mě překvapil.“

„Zkrátka jsem musel.“

„Miláčku.“

S ústy pootevřenými žádostivostí se k němu naklonila a upřela na něj vášnivý pohled rozzářených tmavých očí. Objal ji a ona se s vzrušeným povzdechem poddala bezpečí jeho paží.

„Vždyť víš, že se na mne můžeš vždycky spolehnout,“ řekl.

„Jsem s tebou tak šťastná. Kéž bych tě mohla učinit také tak šťastným.“

„Tak už se nebojíš?“

„Nenávidím Waltera,“ odpověděla.

Nebyl si jist, co na to říci, a tak ji políbil. Cítil na tváři její hebkou pleť.

Pak ale uchopil její zápěstí, na kterém nosila zlaté hodinky, a zkontroloval čas.

„Víš, co teď musím?“

„Běžet?“ usmála se.

Přikývl. Na okamžik se k němu těsněji přimkla, ale cítila, že už chce jít, a tak ho pustila.

„Je to ostuda, jak zanedbáváš svou práci. Ať už jsi pryč."

Nikdy nedokázal odolat pokušení flirtovat.

„Vypadá to, že se mne chceš co nejrychleji zbavit," řekl vesele.

„Dobře víš, že bych tě nejraději nepustila."

Pronesla to zcela vážně. Polichoceně se zasmál.

„S tím tajemným návštěvníkem si už nelam svou půvabnou hlavičku. Jsem si docela jistý, že to byla služebná. A i kdyby z toho měly být nějaké potíže, slibuji, že ti z nich pomohu."

„Máš s tím hodně zkušeností?"

V jeho úsměvu bylo znát pobavení a samolibost.

„Ne, ale lichotím si, že nenosím hlavu na ramenou jen pro parádu."

3

Vyšla na verandu a dívala se, jak odchází. Zamával jí. Při pohledu na něj se zachvěla; i když už mu bylo jednačtyřicet, byl štíhlý a kráčel pružně jako mladík.

Líně se uvelebila ve stínu na verandě a v srdci cítila lehkost uspokojené lásky. Jejich dům stál na

úbočí kopce. Nahoře by to sice bylo pohodlnější, ale takové bydlení si nemohli dovolit. Před očima měla vyhlídku na modré moře a živý ruch v přístavu, ale nic z toho nevnímala. Měla myšlenky jen pro svého milence.

To, co dnes udělali, bylo neuvážené, ale když po ní zatoužil, jak by mohla zůstat rozumná? Občas za ní přicházel po obědě, v čase poledního vedra, kdy se nikdo zbytečně nezdržuje venku, takže ani sluhové ho neviděli přicházet a odcházet. V Hongkongu to pro ni bylo těžké. Nesnášela tohle čínské město a byla nervózní, když měla chodit do toho špinavého domku u Victoria Road, kde se scházeli. Byl to dům obchodníka se starožitnostmi, vždycky tam posedávali Číňané a nepříjemně na ni zírali. Nesnášela vlezlý úsměv starce, který ji odváděl dozadu do obchodu a tmavým schodištěm nahoru. Pokojík, do kterého ji uvedl, byl zatuchlý a při pohledu na velkou dřevěnou postel u stěny se otřásla.

„Je to tu hrozné, viď?“ řekla Charliemu, když se tu s ním poprvé sešla.

„Bylo, než jsi přišla,“ odpověděl.

Samozřejmě že jakmile ji sevřel v náruči, na všechno zapomněla.

Ach, bylo to tak hrozné, že nebyla svobodná, že oba nebyli svobodní! Neměla jeho ženu ráda. Její toulající se myšlenky teď na chvilku utkvěly u Dorothy Townsendové. To je přece neštěstí, jmenovat se Dorothy! Každý si dá dohromady, že je to podle

té komické opery, a snadno si spočítá, kolik je vám let. Přinejmenším osmatřicet. Ale Charlie o Dorothy nikdy nemluvil. Očividně mu na ní nesešlo, nudila ho k smrti. Byl ale gentleman. Kitty se s laskavou ironií usmála: to byl celý on, blázínek. I když je manželce nevěrný, nikdy by si nedovolil říci o ní jediné špatné slovo. Byla povětší, vyšší než Kitty, ani silná, ani hubená a měla husté kaštanové vlasy. Jistě nemohla být nikdy půvabná jinak než půvabem mládí. Měla vcelku přijatelné rysy, i když nebyly ničím pozoruhodné, a z jejích modrých očí čišel chlad. Její pleť nijak nesváděla k druhému pohledu, její líce postrádaly barvu. A strojila se jako – jako to, čím byla, jako manželka zástupce koloniálního sekretáře v Hongkongu. Kitty se pousmála a lehce zavrtěla hlavou.

Jistě, Dorothy Townsendové se nedal upřít příjemný hlas. Také byla skvělou matkou, Charlie to o ní stále říkal, a přesně odpovídala tomu, jak si Kittina matka představovala vznešenou dámu. Ale Kitty ji neměla ráda. Nelíbilo se jí její ležérní chování a slušnost, kterou vás jako hostitelka častovala, když jste přišli na čaj či na oběd, považovala za nesnesitelnou, protože z ní vyciťovala, jak málo o vás jako o hosta ve skutečnosti stojí. Kitty se domýšlela, že Dorothy ve skutečnosti zajímají jen její děti. Dva chlapci studovali v Anglii a třetího, šestiletého, tam odveze příští rok. Její přívětivá tvář byla jen maskou. Usmívala se a mile, způsobně pronášela to, co

se od ní čekalo, ale přes všechnu vnější srdečnost si zachovávala od lidí odstup. V kolonii měla jen několik blízkých přátel, ale ti ji velmi obdivovali. Kitty napadlo, zda ji paní Townsendová nepovažuje za příliš obyčejnou, a začervenala se. Dorothy přece nemá důvod si o sobě něco myslet. Pravda, její otec býval koloniálním guvernérem, a to je velmi vážený úřad, dokud jej zastáváte – každý si pospíší vstát, jakmile vkročíte do místnosti, a pánové smekají, když je míjíte v automobilu –, ale je někdo bezvýznamnější než koloniální guvernér ve výslužbě? Otec Dorothy Townsendové žil z penze v domečku v Earl's Court. Kitty si vzpomněla na matku – kdyby ji nějaká Dorothy Townsendová pozvala na návštěvu, řekla by si, že to je pod její úroveň. Kittin otec, Bernard Garstin, je přece královský rada a nic nebrání tomu, aby jej jednoho dne jmenovali soudcem. A rodiče žijí v South Kensingtonu.

4

Když Kitty po svatbě přijela do Hongkongu, těžko se smiřovala se skutečností, že její společenské postavení je dáno manželovým zaměstnáním. Všichni tu k ní sice byli velmi přátelští a prvních několik

měsíců chodili téměř denně někam do společnosti. Když byli na večeři ve vládním domě, uvedl ji sám guvernér. Přesto si ale rychle uvědomila, že jako manželka vládního bakteriologa nemá nijak význačné postavení. Rozčilovalo ji to.

„Je to dočista absurdní," řekla manželovi. „Vždyť ze všech těch lidí tady by nás v Anglii nikdo nezajímal. Matku by ani nenapadlo někoho z nich pozvat na večeři."

„Tím se netrap," odpověděl. „Pochop, že na tom nesejde."

„Samozřejmě, že na tom nesejde, ale jasně to ukazuje, jak jsou tu všichni hloupí. Když jen pomyslíš, kdo všechno k nám domů chodil na návštěvu, je to k nevíře, jak se k nám tady chovají."

„Člověk, který se zabývá vědou, je ze společenského hlediska prostě nikdo," usmál se.

Teď už to věděla také, ale neuvědomovala si to, když si ho brala.

„Nepřipadá mi moc veselé, když mne tu uvádí k večeři agent plavební společnosti," řekla se smíchem, který měl zlehčit její slova, aby nevyzněla příliš snobsky.

Zřejmě si uvědomoval výčitku skrývající se za její předstíranou veselostí, neboť uchopil její dlaň a plaše ji sevřel.

„Moc mne to mrzí, drahá Kitty, ale prosím, netrap se tím."

„Ach, nenechám si tím kazit náladu."

5

Odpoledne to přece nemohl být Walter. Jistě to byl některý sluha, a na těch nesejde. Čínští sluhové stejně vždycky o všem vědí. Ale drží jazyk za zuby.

Když si vzpomněla na pomalu se otáčející kličku z bílého porcelánu, srdce se jí rozbušilo poněkud rychleji. Už si nemohou dovolit takhle riskovat. To raději schůzky v tom starožitnictví. Jestli ji někdo zahlédne vcházet dovnitř, nebude na tom nic podezřelého, a jsou tam zcela v bezpečí. Majitel obchodu ví, kdo je Charlie, a nebude takový blázen, aby si rozházel zástupce koloniálního sekretáře. Charlie ji miluje a na ničem jiném vlastně nezáleží.

Vrátila se z verandy do svého obývacího pokoje, posadila se na pohovku a natáhla ruku pro cigaretu. Zrak jí padl na složený lístek ležící na knize. Rozevřela jej. Byl psaný tužkou.

Drahá Kitty,

tady je ta kniha, kterou jste chtěla. Zrovna jsem vám ji chtěla poslat, když jsem potkala doktora Fanea. Nabídl se, že Vám ji odnese, protože má cestu kolem.

V. H.

Zazvonila na sluhu, a když přišel, zeptala se ho, kdo a kdy knihu přinesl.

„Přinesl ji pán, po obědě," odpověděl.

Skutečně to tedy byl Walter. Ihned si nechala telefonicky spojit kancelář sekretáře a žádala Charlieho. Sdělila mu, co právě zjistila. Čekala na jeho reakci, ale on mlčel.

„Co mám dělat?“ naléhala.

„Zrovna tu mám důležitou poradu. Bohužel s tebou teď nemohu mluvit. Radím ti zachovat klid.“

Položila sluchátko. Pochopila, že není sám, a popudilo ji, že na ni nemá čas.

Usedla ke stolu a s hlavou v dlaních uvažovala, jak z toho ven. Walter si mohl myslet, že prostě jen spí; na tom, že se zamkla, není nic špatného. Snažila se upamatovat, jestli mluvili. Pokud ano, rozhodně se nebavili nahlas. A pak je tu ještě ten klobouk. Od Charlieho to bylo hrozně lehkomyslné, že jej odložil v předsíni, ale nemůže mu to vyčítat, vždyť to bylo přirozené. A Walter si toho dost možná ani nevšiml. Pravděpodobně spěchal, beztoho šel na nějakou pracovní schůzku a cestou jen v rychlosti nechal doma knihu a ten vzkaz. Je ale zvláštní, že vzal za kliku a pak ještě zkoušel otevřít obě okna. Jestli si myslel, že spí, přece by ji nechtěl rušit. Jak jen mohla být tak lehkomyslná!

Zachvěla se a opět ucítila u srdce tu sladkou bolest, kterou vnímala pokaždé, když myslela na Charlieho. Stálo to za to. Přece jí řekl, že ji neopustí, a jestli dojde na nejhorší, tak… Jen ať si Walter ztropí skandál, jestli bude chtít. Ona má Charlieho, tak co? Třeba je to nakonec jen dobře, jestli se to Walter dozvěděl.

Nikdy jí na něm nezáleželo. Od chvíle, kdy se zamilovala do Charlieho Townsenda, se manželovým něžnostem podvolovala s mrzutostí a nechutí. Nejraději by s ním už neměla nic společného. Přece jí nemůže dokázat nevěru. Jestli ji obviní, všechno zapře, a pokud to dojde tak daleko, že už nebude moci zapírat, vmete mu pravdu do tváře. Ať si dělá, co bude chtít.

6

Do tří měsíců po svatbě pochopila, jakou udělala chybu. Byla to ale spíš matčina vina než její.

V pokoji visela matčina fotografie a Kitty na ni utrápeně pohlédla. Vždyť ani nevěděla, proč ji tam má, a matku vlastně ani neměla ráda. V domě byla i otcova fotografie, ale ta stála v přízemí na klavíru. Pocházela z doby, kdy získal titul královského rady, byl na ní v paruce a plášti. Ani tyto propriety mu ale nedokázaly dodat impozantního vzhledu. Byl to drobný, scvrklý mužíček s unaveným pohledem, úzkými ústy a převislým horním rtem. Bodrý fotograf ho tehdy vybídl, ať se tváří přívětivě, ale on dokázal vypadat jen přísně. Paní Garstinová vybrala ze vzorků tento snímek, protože si řekla, že na něm alespoň vypadá jako soudce. Obvykle mu svěšené

koutky úst a smutné oči dodávaly spíše sklíčený výraz. Sama se nechala vyfotografovat ve slavnostních šatech, které měla na sobě, když byl její muž jmenován královským radou. Vypadala v té sametové róbě velmi vznešeně, dlouhou vlečku měla okázale rozprostřenou, pera ve vlasech a v náručí kytici. Držela se zpříma. Bylo jí přes padesát, měla hubenou postavu a plochou hruď, výrazné lícní kosti a velký, pěkně tvarovaný nos. Pro její husté a hedvábně černé vlasy ji Kitty odjakživa podezírala, že si je barví nebo tónuje. Nejnápadnější byly její půvabné černé oči, které ani na okamžik nespočinuly v klidu. Pokud s vámi rozmlouvala, nebylo příjemné hledět do těch neklidných očí v hladké a netečné zažloutlé tváři. Těkala ustavičně pohledem po celém vašem těle, z místa na místo, k ostatním lidem v místnosti a zpět k vám. Nebylo možné ubránit se pocitu, že vás kritizuje a hodnotí, zatímco neustále sleduje i všechno ostatní, co se děje kolem, a to, co vám říká, nijak nesouvisí s tím, co si myslí.

7

Paní Garstinová byla tvrdá, krutá, panovačná, ctižádostivá, lakomá a hloupá. Byla jednou z pěti dcer

advokátního solicitátora z Liverpoolu a Bernard Garstin se s ní seznámil, když pracoval v severním soudním obvodu. Působil tehdy dojmem mladého muže, kterého čeká slibná kariéra, a její otec prohlásil, že to určitě někam dotáhne. Nedotáhl. Byl snaživý, pracovitý a schopný, ale neměl vůli se prosadit. Paní Garstinová jím pohrdala. Uvědomovala si ale s hořkostí, že se může domoci úspěchu jedině skrz něj, takže ho začala hnát cestou, po níž se toužila ubírat. Nemilosrdně ho pobízela vpřed. Pokud ho nutila k něčemu, co se příčilo jeho povaze, věděla, že mu nesmí dopřát ani chvilku klidu, dokud se jí vyčerpán nepodvolí. Sama se věnovala pěstování vztahů s lidmi, kteří by jí mohli být užiteční. Lichotila se do přízně advokátům, aby jejímu muži posílali soudní případy, a přátelila se s jejich manželkami. Podlézala soudcům i jejich paničkám a znala všechny slibné politiky.

Za celých pětadvacet let paní Garstinová nepozvala nikoho na večeři proto, že by ho měla ráda. Pořádala pravidelně velké společenské večeře, ale její lakota byla stejně silná jako její ctižádostivost. Nesnášela výdaje. Namlouvala si, že dokáže uspořádat stejně okázalý večírek jako kdokoliv jiný, a ušetřit přitom polovinu peněz. Její večeře byly dlouhé a promyšlené, ale šetrné. Nikdo by jí nevymluvil její skálopevné přesvědčení, že při jídle a společenském hovoru lidé ani nevnímají, co vlastně pijí. Balila láhve s perlivým moselským do ubrousku a věřila, že si to každý splete se šampaňským.

Bernard Garstin měl pěknou, byť nevelkou praxi. Advokáti, kteří začínali později, ho dávno předstihli. Paní Garstinová ho přinutila kandidovat do parlamentu. Znamenalo to ale nést náklady na volby a zde se do cesty jejím ambicím postavila opět její vlastní lakomost. Nedokázala se přimět k vynaložení peněz dostatečných k získání voličské podpory. Od kandidáta se očekávalo, že přispěje do bezpočtu různých fondů, ale darům Bernarda Garstina pokaždé něco málo scházelo k tomu, aby mohly být považovány za přiměřené. Byl tedy poražen. Paní Garstinová sice velmi toužila být manželkou poslance, ale nesla to zklamání statečně. Nakonec, už jen to, že její muž kandidoval do parlamentu, jí přineslo kontakty se spoustou prominentních osob a toto vylepšení svého společenského vlivu oceňovala. Dobře věděla, že by Bernard v parlamentu nebyl k ničemu. Chtěla ho tam mít jen proto, že by si pak mohl nárokovat vděk politické strany, které by pomohl obhájit jedno z křesel.

Měl ale stále nízké advokátské postavení, zatímco mnoho mladších právníků již zastávalo funkci královského rady. Nutně se jím tedy musel stát i on. Nejen proto, že by jinak stěží mohl doufat, že by se stal soudcem, ale i kvůli paní Garstinové. Nemohla snést to ponížení, že je ve společnosti uváděna k tabuli až po ženách, které jsou o deset let mladší než ona. Tu ale narazila u svého muže na tvrdošíjný odpor, který po těch letech nečekala. Obával se, že

jako královský rada nebude mít práci. „Lepší vrabec v hrsti nežli holub na střeše," řekl jí. Odsekla mu na to, že přísloví jsou posledním argumentem duševně zaostalých. Namítal, že by pozice rady mohla znamenat poloviční příjmy, neboť dobře věděl, jak jí záleží na penězích. Ona ale nedbala. Vynadala mu do zbabělců. Nedopřávala mu klidu, dokud se nepodvolil – jako vždy. Zažádal o titul královského rady a bylo mu ihned vyhověno.

Jeho obavy se ukázaly být oprávněné. Neprorazil a práce měl málo. Pokud ale pociťoval zklamání, nedával to najevo, a pokud vinil svou ženu, tedy jen v duchu. Snad se jen stal ještě zamlklejším, ale doma byl koneckonců vždycky málomluvný a nikdo z rodiny si u něj nevšiml žádné změny. Jeho dcery v něm nikdy neviděly nic jiného než zdroj příjmů. Považovaly za zcela přirozené, že vede psí život, aby jim zabezpečoval střechu nad hlavou, jídlo, oblečení, zábavu a peníze na to či ono. Když nyní peněz ubylo, pokládaly to za jeho chybu a lhostejnost, kterou k němu cítily, se mísila s rozhořčeným pohrdáním. Nikdy by je nenapadlo přemýšlet nad tím, jak se asi cítí ten ponížený mužík, který denně časně ráno odchází a vrací se večer právě včas na to, aby se převlékl k večeři. Byl jim cizí, ale protože byl jejich otcem, pokládaly za samozřejmost, že je má milovat a starat se o ně.

8

Paní Garstinová měla ale v povaze i rys obdivuhodné statečnosti. Nikdo v jejím bezprostředním okolí, které pro ni bylo celým světem, si nesměl všimnout, jak ji zklamalo, že se její naděje nesplnily. Nijak nezměnila svůj životní styl. Pečlivým hospodařením dokázala, že mohla nadále pořádat stejně honosné večeře jako dříve, a stýkala se s přáteli s touž okázalou elegancí, jakou si tak dlouho pěstovala. Dokázala vést donekonečna prázdné řeči, jaké ve společnosti, v níž se pohybovala, stačily ke konverzaci. Mezi lidmi, kteří neměli zkušenost se společenským hovorem, byla užitečným hostem, neboť jí nikdy nebylo zatěžko načít nové téma a vždy dokázala nějakou příhodnou poznámkou zabránit trapnému tichu.

Teď už se nedalo čekat, že by se Bernard Garstin někdy mohl stát soudcem u nejvyššího soudu, ale stále mohl doufat v místo u krajského soudu či přinejhorším alespoň někde v koloniích. Prozatím se paní Garstinová musela spokojit s tím, že byl jmenován pomocným soudcem. Své naděje teď ale začala upínat k dcerám. Představovala si, že si všechna svá zklamání vynahradí tím, jak dobře je vdá. Byly dvě, Kitty a Doris. Doris nebyla v žádném ohledu půvabná, měla příliš dlouhý nos a podsaditou postavu. Pokud tedy šlo o ni, mohla paní Garstinová

doufat nanejvýš v to, že si ji vezme mladík s vyhlídkou slibné kariéry v nějaké vhodné profesi.

Zato Kitty byla krasavice. Vypadala v tomto ohledu slibně už jako děcko. Měla velké tmavé oči, jasné a živé, hnědé kučeravé vlasy s odstínem do zrzava, nádherné zuby a půvabnou pleť. Bylo jasné, že ve tváři nikdy nebude příliš přitažlivá, na to měla až moc výraznou bradu a velký nos, i když ne tak dlouhý jako Doris. Její půvab spočíval především v jejím mládí a paní Garstinová si uvědomovala, že ji musí vdát v rozpuku panenské svěžesti. Když se objevila ve společnosti, byla okouzlující. Nejkrásnější na ní stále byla její pleť, ale její dojemně zářivé oči s dlouhými řasami dokázaly člověku sevřít srdce jediným pohledem. Byla roztomile veselá a chtěla se líbit. Paní Garstinová jí věnovala veškerou náklonnost, jíž byla schopna – nevlídnou, manipulující a vypočítavou náklonnost. Snila své ctižádostivé sny, ve kterých svou dceru viděla nejen dobře, ale skvěle provdanou.

Kitty byla vychovávána v přesvědčení, že z ní vyroste krásná žena, a dobře vycítila matčin ctižádostivý cíl. Byl ve shodě s jejími vlastními záměry. Začala chodit do společnosti a paní Garstinová činila pravé divy ve snaze dosáhnout pozvánek na taneční večírky, kde by se její dcera mohla seznámit s žádoucími muži. Kitty sklízela úspěchy. Byla zábavná a okouzlující, takže brzo dosáhla toho, že se do ní několik mužů zamilovalo. Žádný z nich ale

nebyl vhodný, takže Kitty sice se všemi jednala mile a přívětivě, ale také si dávala záležet na tom, aby nikomu nic neslíbila. Společenská místnost jejich domu v South Kensingtonu bývala každou neděli večer plná zamilovaných mladíků, ale paní Garstinová s nekompromisním souhlasným úsměvem zjišťovala, že se nemusí nijak zapojovat, aby je držela v patřičné vzdálenosti od Kitty. Ta byla ochotna s kterýmkoliv z nich flirtovat a bavila se tím, že je popouzela proti sobě navzájem, ale každé vyznání lásky, se kterým nakonec přišli všichni, odmítala sice taktně, leč důrazně.

První společenská sezona přešla a žádný dokonalý nápadník se neukázal. Pak i druhá. Kitty ale byla mladá a mohla si dovolit čekat. Paní Garstinová známým řekla, že podle jejího soudu je škoda, když se dívka vdá dříve než v jednadvaceti. Pak ale přešel třetí rok, a čtvrtý. Dva nebo tři odmítnutí nápadníci přišli se svou nabídkou znovu, ale pořád ještě byli bez peněz. Objevilo se i pár nápadníků mladších než Kitty a také se o ni ucházel jeden penzionovaný elitní úředník z Indie, nositel Řádu Indické říše, tomu bylo třiapadesát. Kitty pořád chodila hodně tančit, jezdila na tenis do Wimbledonu, na kriket do St. John's Wood, na dostihy do Ascotu, na veslařské závody do Henley. Užívala si sice zábavy, ale dosud jí nenabídl sňatek nikdo s přijatelným postavením a příjmem. Paní Garstinová už byla neklidná. Všímala si, že Kitty začíná

přitahovat pozornost čtyřicátníků i starších. Připomněla jí, že za rok za dva nebude tak půvabná jako dnes a ve společnosti mezitím stále přibývají mladé dívky. V domácím kruhu se paní Garstinová vyjadřovala bez obalu a jízlivě dceru varovala, že může zůstat na ocet.

Kitty to hodila za hlavu. Myslela si o sobě, že je pořád stejně krásná, možná dokonce krásnější než dřív, protože se během posledních čtyř let naučila oblékat. Říkala si, že má přece času dost. Kdyby se nutně chtěla vdát, věděla o spoustě mládenců, kteří by rozhodně neváhali. Dříve nebo později se jistě objeví ten pravý. Paní Garstinová ale posuzovala situaci střízlivěji. Se srdcem plným zloby nad krásnou dcerou, která promarnila své šance, se přiměla poněkud snížit své nároky. Vrátila se k profesím, nad kterými dosud ohrnovala nos, a pokoušela se objevit nějakého mladého právníka či slibného obchodníka, kterému by se dalo věřit.

Kitty dosáhla věku pětadvaceti let a stále ještě nebyla provdána. Paní Garstinová se zlobila a bez obalu jí často dávala najevo, co si o tom myslí. Jak dlouho se Kitty ještě chce nechat živit otcem? Vynaložil náklady, které si stěží mohl dovolit, aby jí dopřál šanci, a ona jí nevyužila. Paní Garstinové nikdy nepřišlo na mysl, že patřičné muže, syny bohatých otců a dědice titulů, možná sama odradila tím, jak je přehnaně vlídně lákala k návštěvě. Kladla Kittin neúspěch za vinu její hlouposti. A pak byla do společnosti

uvedena Doris. Pořád měla dlouhý nos a nehezkou postavu, ani tančit neuměla, ale hned v první společenské sezoně se zasnoubila s Geoffreym Dennisonem. Byl to jediný syn zámožného chirurga, který si za války vysloužil titul baroneta. Geoffrey ten titul jednou zdědí. Není to sice nic tak vznešeného, když se doktor stane baronetem, ale koneckonců titul je titul. A s ním zdědí i značný majetek.

Kitty si v panice vzala Waltera Fanea.

9

Seznámila se s ním teprve nedávno a nikdy si ho moc nevšímala. Neměla ponětí, kdy a kde se vlastně poprvé setkali, dokud jí po zásnubách neřekl, že to bylo na tanečním večírku, kam ho přivedli přátelé. Vůbec si ho tehdy nevšimla. Jestli s ním ten večer tancovala, bylo to jen proto, že se ráda bavila a neodepřela tanec nikomu, kdo ji o něj požádal. Když ji o několik dnů později oslovil na jiném tanečním večírku, už si ho dávno nepamatovala. Pak si ale všimla, že ho vídá na každém tanečním večírku, který navštíví.

„Poslyšte, když už jsme spolu tolikrát tančili, měl byste se mi představit," řekla mu konečně jednou posměšně.

Viděla, jak se zarazil.

„Copak nevíte, kdo jsem? Přece jsem vám byl představen."

„Ach, znáte to, někdo vám zamumlá nějaké jméno. Vsadila bych se, že vy také nevíte, jak se jmenuji."

Usmál se na ni. Tvář měl vážnou, až poněkud strohou, ale uměl se velmi přívětivě usmát.

„Jistěže vím, jak se jmenujete." Na chvilku se odmlčel. „Copak nejste vůbec zvědavá?" zeptal se pak.

„Samozřejmě, jako většina žen."

„A to vás nenapadlo někoho se přeptat, jak se jmenuji?"

Ten nápad ji trochu pobavil. Proč si vůbec myslí, že by ji to mělo zajímat? Ale ráda vycházela lidem vstříc, takže na něj s okouzlujícím úsměvem na tváři pohlédla a v jejích krásných očích, připomínajících svěží lesní studánky pod stromy, se zračila neodolatelná vlídnost.

„Jak se tedy jmenujete?"

„Walter Fane."

Nechápala, proč vůbec chodí tančit, vždyť mu to moc nešlo a očividně se ve společnosti nebavil. Napadlo ji, že se snad do ní zamiloval, ale rychle tu myšlenku pustila z hlavy. Znala dívky, které si to říkaly o každém muži, kterého potkaly, a připadaly jí tím směšné. Ale přece jen se o Waltera Fanea začala o chloupek víc zajímat. Rozhodně se nechoval jako všichni ti mladíci, kteří se do ní zamilovali. Většina z nich jí upřímně vyznala lásku a chtěli ji políbit,

což řada z nich i učinila. Ale Walter Fane nikdy nemluvil o ní a velmi zřídka o sobě. Většinou mlčel a jí to nijak nevadilo, protože sama měla vždycky co říci, a těšilo ji, když ho rozesmála nějakou vtipnou poznámkou. Ale když promluvil, nikdy neřekl nic hloupého. Očividně byl plachý. Pracoval někde ve východních koloniích a právě pobýval v Anglii na dovolené.

Jednou v neděli večer se objevil u nich doma v South Kensingtonu. Měli společnost, asi tucet lidí. Nějaký čas tam poněkud neklidně posedával a pak odešel. Matka se na něj Kitty později zeptala.

„Vlastně ho ani neznám. Tys ho pozvala?“

„Ano, seznámila jsem se s ním u Baddeleyových. Povídal mi, že s tebou několikrát tančil. Řekla jsem mu, že v neděli býváme vždycky doma.“

„Jmenuje se Fane a pracuje někde ve východních koloniích.“

„Ano, je to doktor. Je do tebe zamilovaný?“

„Upřímně řečeno, nevím.“

„Čekala bych, že už poznáš, jestli je do tebe nějaký mladík zamilovaný.“

„I kdyby byl, nevzala bych si ho,“ odvětila Kitty lehkomyslně.

Paní Garstinová na to nic neřekla a v jejím mlčení byla cítit nelibost. Kitty se začervenala. Chápala, že matce už nesejde na tom, koho si vezme, hlavně když ji přestane mít na starosti.

10

Během následujícího týdne se s ním setkala na třech tanečních večírcích. Jeho plachost už snad poněkud ustupovala, takže začínal být trochu sdílnější. Skutečně byl lékař, ale neprovozoval praxi; byl bakteriologem (Kitty měla jen velmi mlhavou představu, co to vlastně znamená) a pracoval v Hongkongu. Na podzim se tam měl vrátit. Hodně mluvil o Číně. Kitty se naučila předstírat zájem, ať už jí lidé vykládali o čemkoliv, ale život v Hongkongu vypadal skutečně zábavně. Měli tam kluby, tenis, dostihy, pólo i golf.

„Chodí tam lidé hodně tančit?“

„Ach ano, myslím, že ano.“

Uvažovala, jestli jí to všechno vykládá s nějakým záměrem. Vypadalo to, že stojí o její společnost, ale nikdy jí ani stiskem dlaně, ani pohledem či slůvkem sebeméně nenaznačil, že je pro něj něčím více než jen dívkou, se kterou se setkává ve společnosti a při tanci. Následující neděli k nim opět přišel na návštěvu domů. Náhodou byl doma i otec, protože pršelo a nemohl jít hrát golf. Zapředl s Walterem Fanem dlouhý rozhovor. Kitty se pak otce ptala, o čem mluvili.

„Řekl bych, že je to neobyčejně inteligentní mládenec. Pracuje v Hongkongu. Tamní vrchní soudce je můj starý přítel.“

Věděla, že otce vždycky k smrti nudí všichni ti mladí pánové, se kterými se kvůli ní a teď i kvůli její sestře musí už po léta společensky stýkat.

„Nestává se často, že by se ti zamlouval některý z mých nápadníků, otče," poznamenala.

Spočinul na ní svým vlídným a unaveným pohledem.

„Chceš si ho snad vzít?"

„To rozhodně ne."

„Miluje tě?"

„Nedává to nijak najevo."

„A líbí se ti?"

„Moc ne. Trochu mi jde na nervy."

Nebyl vůbec její typ. Postavu měl menší, ale nikoli zavalitou, byl spíše drobný a hubený. Tvář měl snědou a hladce oholenou, s velmi pravidelnými a výraznými rysy. Pohled jeho skoro černých, drobných očí byl trochu strnulý a ulpíval na věcech se zvláštní naléhavostí. Byly to zvědavé, ale nepříliš příjemné oči. Vzhledem k tomu, že měl rovný a tenký nos, krásné obočí a hezky tvarovaná ústa, by vlastně měl být krásný, ale kupodivu nebyl. Když o tom Kitty uvažovala, překvapilo ji, že má vlastně pěkné rysy, když je člověk bere jeden po druhém. Jeho výraz tváře byl poněkud sarkastický a teď, když ho Kitty lépe poznávala, si uvědomovala, že jí s ním není moc dobře. Necítila z něj žádnou veselost.

Když se společenská sezona chýlila ke konci, měli

za sebou už dost času stráveného společně, ale zůstával stále stejně rezervovaný a nepřístupný jako zprvu. Nedalo se už říci, že by vůči ní byl plachý, spíše rozpačitý, a jednal s ní pořád jaksi neosobně. Kitty došla k názoru, že ji určitě nemiluje. Líbí se mu a rád si s ní pohovoří, ale až se v listopadu vrátí do Číny, sejde mu z mysli. Říkala si, že je dost možná dávno zasnoubený s nějakou ošetřovatelkou v nemocnici v Hongkongu – dcerou duchovního, nudnou, prostoduchou a snaživou. Nějaká taková se pro něj bude hodit nejlépe.

A pak přišlo oznámení, že se Doris zasnoubila s Geoffreym Dennisonem. Doris bude v osmnácti velmi dobře vdaná, zatímco ona je v pětadvaceti svobodná. Co když si ji nakonec nikdo nevezme? Toho roku dostala jen jedinou nabídku k sňatku, přišel s ní dvacetiletý mládenec, který ještě studoval v Oxfordu. Přece si nemůže vzít kloučka, který je o pět let mladší než ona. Pěkně si to zavařila. Loni odmítla jednoho vdovce se třemi dětmi, byl to nositel Bathského řádu. Snad si ho měla radši vzít. S matkou to teď bude k nevydržení. A Doris, kterou vždy přehlíželi, protože čekali, že si dokonalou partii najde Kitty, bude teď jistě na koni. Kitty se svíralo srdce.

11

Jednou večer ale cestou z obchodního domu potkala náhodou Waltera Fanea na Brompton Road. Zastavili se na kus řeči a pak se jí jakoby nic zeptal, jestli by se s ním nechtěla projít v parku. Domů ji to nijak netáhlo, v poslední době jí tam nebylo zrovna příjemně. Zvolna kráčeli a vedli jako obvykle nezávazné řeči. Pak se jí zeptal, kam pojede na léto.

„Ach, my jsme vždycky v nějaké díře na venkově. Víte, otec si přes léto potřebuje odpočinout od práce a jedeme prostě někam, kde je klid."

Kitty lhala, dobře věděla, že otec zdaleka nemá tolik práce, aby ho unavila. A i kdyby byl unavený, nikdo by se ho neptal, kam by chtěl jet na letní byt. Ale jet někam, kde je klid, znamenalo jet někam, kde je to levné.

„Neláká vás posadit se na lavičku?" zeptal se Walter nečekaně.

Sledovala směr jeho pohledu a spatřila dvě zelené lavičky stojící na trávě pod stromem.

„Posadíme se," řekla.

Ale když usedli, náhle vypadal duchem někde jinde. Byl zvláštní. Ona nicméně dál vesele povídala a v duchu se divila, proč ji vůbec pozval na procházku do parku. Třeba se jí chtěl svěřit, že je zamilovaný do nějaké nemotorné ošetřovatelky v Hongkongu? Náhle se k ní ale otočil a přerušil ji uprostřed věty,

takže bylo zcela zřejmé, že ji vůbec neposlouchal. Ve tváři byl bílý jako křída.

„Chtěl bych vám něco říci."

Rychle na něj pohlédla a spatřila v jeho očích bolestnou obavu. Jeho hlas zněl napjatě, tiše a nejistě. Ale než mohla začít uvažovat o tom, co takový neklid může znamenat, opět promluvil.

„Chtěl bych se vás zeptat, jestli byste si mne nevzala."

„Hrozně jste mě překvapil," odpověděla zaraženě.

„Cožpak nevíte, jak vás miluji?"

„Nikdy jste to nedal najevo."

„Jsem tak neohrabaný a nejapný. Vždycky se mi snadněji mluví o nedůležitých věcech než o tom, na čem mi opravdu záleží."

Srdce se jí rozbušilo o něco rychleji. Už ji tolikrát žádali o ruku, ale pokaždé ta nabídka zazněla vesele nebo romanticky a ona na ni zareagovala stejným způsobem. Nikdo jí nikdy nenabízel manželství tak nečekaným a podivně vážným způsobem.

„Je to od vás velmi hezké," řekla nejistě.

„Zamiloval jsem se do vás, jakmile jsem vás poprvé spatřil. Chtěl jsem vás požádat o ruku už dříve, ale nedokázal jsem se k tomu přimět."

„To nezní moc dobře," zasmála se.

Byla ráda za tu záminku ke chvilce smíchu, protože ačkoliv byl krásný a slunečný den, měla pocit, že vzduch kolem nich je náhle těžký nějakou neblahou předzvěstí. On se zachmuřil.

„Ach, přece chápete, jak to myslím. Nechtěl jsem ztratit naději. Teď ale odjedete a na podzim se musím vrátit do Číny."

„Nikdy jsem o vás takhle neuvažovala," řekla bezradně.

Zmlkl a rozmrzele hleděl do trávy. Byl tak zvláštní. Ale teď, když se jí vyznal, nějakým záhadným způsobem cítila, že tahle jeho láska je něčím, co dosud nepoznala. Maličko ji to děsilo, ale zároveň cítila i hrdost. Jeho apatie byla svým způsobem dojemná.

„Musíte mi dopřát čas na rozmyšlenou."

Dál mlčel. Ani se nepohnul. Chce ji tu snad držet tak dlouho, dokud se nerozhodne? To byla absurdní představa. Musí se přece poradit s matkou. Měla mu to takhle říci a rovnou vstát, ale zůstala sedět, protože předpokládala, že jí na to něco odpoví, a teď měla z nějakého důvodu zábrany. Nehleděla na něj, ale uvědomovala si, jak vypadá. Nikdy si nepředstavovala, že by si mohla vzít muže, který je o tak málo vyšší než ona. Jak tak seděla blízko něj, vnímala jeho hezké rysy i to, jak upjatě se tváří. Bylo to zvláštní, vědět přitom, jak prudká vášeň plane v jeho srdci.

„Neznám vás, vůbec vás neznám," řekla rozechvěle.

Pohlédl na ni. Cítila, jak ji přitahuje pohled jeho očí. Byla v něm něha, které si nikdy dříve nevšimla. Byla v něm ale také naléhavá prosba, jako v pohledu zbitého psa. Poněkud ji to dráždilo.